

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpreșfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Sfinți ajutători și iubitori în viața mea

Astăzi, 9 mai 2026, o zi în care plouă afară și în suflet. O zi în care am re trăit durerea de ieri, de dinainte de Sfânta Spovedanie.

O durere care credeam că a trecut și că pot să o acopăr. Rămâne, ca semnele cuielei Lui, pe inima mea. Nici nu pot înainta și nici nu am dispoziția să fac ceva ca să mă amăgesc că sunt bine și că nu simt durerea sufletească. Am stat cu durerea și cred că oricât m-aș ruga nu pot să o iau. O poate lua El, Cel care a permis să treacă săbii prin sufletul meu.

Nu poți să acoperi durerea pierderii a ceea ce ai iubit. A Celui pe care-L iubești, dar nu poți să-L iubești când vrei tu și unde vrei tu. Din păcate, nu tuturor ne este dat să avem un loc al nostru de întâlnire fizică și sufletească cu El pe veci. Unii trebuie să stea unde nu le place sau aleg locul, iar Dumnezeu, în planul Lui, îi mișcă în altă parte. Se pot întâlni cu El în inimă, în Sfânta Împărtășanie, la sfintele slujbe, prin lectura cărților duhovnicești, a Sfintei Scripturi (scrisoarea Lui de dragoste pentru oameni), prin post, prin a-I scrie ceva Lui, prin tăcere, prin lacrimi, prin cruce și prin suferință, prin cădere și prin ridicare de mână cu El. Aș scrie că și prin ceilalți oameni din jur, dar ar fi fals. Astăzi, nu mai cred în oameni, cred doar în supraoameni, adică în Sfinții din cer și câțiva de pe pământ care nu m-au trădat cât am călătorit pe același drum și nu m-au rănit încât sufletul meu să-i evite definitiv.

Am scris despre Sfântul Nectarie într-un articol anterior, dar doresc să revin asupra faptului următor: atunci când am mers la Suceava, în luna septembrie a anului 2021, pentru dureri inghinale, am fost la biserica din curtea spitalului

vechi, de vis-a-vis de Spitalul Județean Nou. Biserica respectivă a fost locul cel mai iubit de mine în timpul celor trei ani de facultate. În această biserică îngustă, asemenea unui vechi tramvai, care a înlocuit biserica „Izvorul Tămăduirii” din orașul Botoșani, se află aproximativ 100 de sfinte moaște. Aș spune că ai trăit degeaba în Suceava, dacă – după ce l-ai vizitat pe Sfântul Ioan cel Nou – nu ai fost la micul Ierusalim înghesuit în bisericuța de acolo.

De asemenea, am omis să menționez că aveam noduli la glanda tiroidă, care în anul 2020 trebuiau operați, conform unui medic din Iași. Am anulat operația pentru că venise pandemia, iar medicul a zis că nu era urgent. Când am văzut că Sf. dr. Nectarie din cer mi-a luat durerea de maxilar, l-am rugat – după ce m-am dat cu ulei de la raclă pe gât – să intervină la glandă ca să nu merg la spital, ci să opereze sfinția sa. În anul 2023, când am făcut control la endocrinologie mi s-a spus că am noduli, dar nu sunt de operat, iar în 2026, pe 7 mai, că mai am doar un nodul care nu trebuie operat. Am ieșit din spital cu un diagnostic care a confirmat ce mi-a spus medicul de familie când am avut acele dureri groaznice. Urmează alte analize, dar am avut bucuria că Sfântul Nectarie a fost și este tot timpul bun cu mine, față de medicii care nu mi-au spus și nici nu s-au străduit să afle cu adevărat cauza stării mele, pentru a mă trata în profunzime. Am avut parte și de medici buni, care au avut răbdare și au încercat să mă ajute. De exemplu, mă așteptam să ies cu o stare negativă de la medicul nou endocrinolog, dar doamna a fost foarte amabilă și binevoitoare. Semăna la suflet cu doamna doctor de la ginecologie.

Amintesc alți Sfinți pe care îi admir și de la care am simțit ajutor:

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanu l-a fost Sfântul pe care îl admiram în tabloul de pe cuptorul buncii. Era imaginea într-un car înconjurat de flăcări. Am zis în copilărie – când nu citeam bine și abia învățam literele – că este scris acolo „Sfântul Iliei”. Sfântul Ilie e responsabil cu ploile, dar dacă tot ploua și la mine în suflet, am mers azi la biserică pe care o ocrotește să mai stau acolo și să mă rog. Cu câțiva ani în urmă, l-am rugat să mă ajute să nu mai fiu deprimată, cu stări de tristețe, deoarece într-o predică am auzit că a fost un Sfânt depresiv. Așa milă mi-a fost, încât îmi doream să-i fiu alături când a zis că a rămas singur, dar cum Dumnezeu nu a vrut să trăiesc în Vechiul Testament, i-a spus El că mai are și alți sfinți care nu s-au închinat idolilor („nu și-au plecat genunchii lui Baal”, a se vedea III Regi, cap. 19). Altceva deosebit este că într-o zi am auzit clopotul bisericii „Sfântul Ilie” și am mers acolo, deși nu era în planul meu. Am ascultat ceva la slujbă sau la predică ce m-a salvat într-o situație de care nu îmi amintesc exact acum. Era glasul Lui pe care L-am auzit în biserică copilăriei mele.

Un alt sfânt pe care îl prețuiesc este Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. Este cel care m-a ajutat să fiu luptătoare, să mă ridic din căderile și încercările vieții. După cum făcea cu armata în războaie, am gândit că prin post, rugăciune, disciplină și statornicie în cele duhovnicești ar mai fi o speranță să fiu mai mult de atât. Îmi doream icoana Sfântului Ștefan cel Mare, dar înainte să o caut și să ajung pe la Mănăstirea Putna, m-am întâlnit surprinzător cu icoana Sfântului la o întâlnire A.S.C.O.R. Suceava. Când am văzut-o în mapă i-am mulțumit și, ca recunoștință, am cumpărat icoane de la Mănăstirea Putna pentru hramul bisericii din orașul Botoșani, care mi-a fost și parohie. Câteva dintre ele au plecat cu personal din armata batalionului din Botoșani, într-o misiune în afara țării și am fost surprinsă că, atunci când am ajuns în biserică, le-am văzut în cărțile de rugăciune, iar părintele tocmai terminase o slujbă pentru ei, probabil niște rugăciuni să aibă curaj și să revină cu bine acasă.

Ultimul, dar nu cel din urmă, despre care vreau să amintesc este Sfântul Onufrie de la Vorona. A fost un Sfânt de la care am simțit ajutor, după ce am înghițit o bucătică de scoarță de copac din mărul care atunci încă era aproape de mormânt și era vechi de 100 de ani. Abia anul următor am simțit, după ziua Sfântului, că a intervenit atunci și eu nu am mers să-i mulțumesc. Problema respectivă s-a rezolvat în proporție de 80%.

În anul 2021, cu câteva zile înainte de moartea Maicii Siluana Vlad, am avut o insomnie inexplicabilă. Am sunat o săptămână la un medic și am luat pastile tari, somnifere, dar nu au avut efect. Am mers cu mama la Mănăstirea Sihăstria Voronei și abia acolo, după ce m-am închinat la racla Sfântului Onufrie, am dormit câteva ore un somn atât de adânc, încât mi se părea că am dormit 12 ore. Mama a zis atunci că un părinte de acolo i-a spus că mi s-au făcut vrăji, să merg la spital, să citească acatistul Sfinților Ciprian și Iustina timp de 40 de zile și să dea cu Agheasmă Mare prin casă. După 40 de zile, am mers la Sfânta Spovedanie, mi-am rupt piciorul și m-am împărtășit de ziua Sfântului Ilie. Nu am știut că atunci s-a împlinit numărul celor 40 de zile, dar din senin am simțit nevoia să mă duc la duhovnic.

Anul 2023 a fost ultimul meu an de spitalizare, pentru că în orice fel de problemă Sfântul Nectarie, Maica Domnului și alți Sfinți – de care voi aminti în articolele următoare, dacă îngăduie Domnul – au fost cu mine, iar când nu au fost am tras eu singură cu duhovnicul, câțiva preoți, medici în devenire, psihologi să controlez situația, evitând cu succes alte vizite, vizitând doar biserica – spitalul duhovnicesc – cât mai des.

Am avut momente în viață, când ce am auzit sau învățat de la alți oameni, părea

uitat când revenea soarele sau curcubeul pe cer, dar în momentele de suferință, în momentele cu ploaie, cu furtuni interioare și exterioare mi-au fost de ajutor. Am considerat atunci că mi-au fost de folos acele întâlniri și ei nu mai erau acolo pentru că m-au învățat să mă lupt singură, iar atunci trebuia să ies din prăpastie cu propria mea strategie de luptă.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții săi, cei din cer și sfinții de pe pământ în devenire, cu literă mică, pentru că Dumnezeu va arăta dincolo și poate pe pământ că am stat lângă sfinți în viață, iar noi nu am știut și nu am ajuns la măsura lor! Nădăduiesc să fim cât mai mulți acolo Sus, să ne mănânce Raiul, după mila Lui și faptele bune făcute la măsura noastră de oameni muritori!

Autor: Lavinia Olteanu

Fotografie realizată de Lavinia Olteanu – „Mântuitorul răstignit pe Sfânta Cruce”, Biserica cu hramurile „Izvorul Tămăduirii Maicii Domnului”, „Sf. Efrem cel Nou”, „Sf. Ierarh Nectarie” și „Sf. Ierarh Nicolae”, din curtea Spitalului Vechi, Suceava

